

Můžete mi říkat třeba Chrlič

Nikola Čížková

2.místo v kategorii dospělí

Můžete mi říkat třeba Chrlič, jestli chcete. Jméno nemám a ano, vypadám jako jedna z těch kamenných potvor, co plivají vodu na lidi procházející pod nimi. Vyrobil mě člověk jménem John Smith. Víc kliše jméno si vybrat nemohl, ale to bylo tak jediné, co na něm bylo normální.

Narodil se někdy v osmdesátých, devadesátých letech do rodiny, kde otec pracoval v dolech a matka ve videopůjčovně. Měl ještě tři sourozence a když mu bylo pět, narodil se čtvrtý, takže na něj nikdo neměl moc času. Kdyby měl, všiml by si, že je nadstandardně inteligentní. Ve dvou letech se naučil číst a základní matiku a v době, kdy nastupoval do druhé třídy věděl víc, než průměrný středoškolák. Nemusel se učit, tak věnoval svůj čas různým brigádám a hromadil peníze. Neřekl bych, že byl hamižný, ale lidem se prostě peníze hodí. Jakmile mohl, odstěhoval se od rodičů, rychle někde sehnal pár papírů a zařídil si chemickou firmu na vyvíjení čističů. Měl na víc, ale někde začít musel. A jednoho dne se u něj ucházel o práci nějaký chlap. Mohlo to být zhruba kolem přelomu století, spíš něco poté. Nebylo na něm nic zajímavého, takový příšlápnutý hlupák, takže práci nedostal. Ale v rozržením si tam zapomněl složku. John mu ji chtěl nejdřív vrátit, ale pak se do ní podíval a rychle změnil názor. Doteď nevím, kde to ten maník vzal, ale ve složce byl návod na jednoduchá kouzla. Začínal s tím ve volném čase blbnout: zvětšovat červy, lektvar proti rýmě (ten mohl prodávat a byl by milionář, dejte na mě, ale on nee), změna barvy srsti kočky z černé na zlatou. Jak říkám, blbosti. Ale díky nim se postupně začal propracovávat dál a pak dostal pracky na druhý díl té složky se složitějšími kouzly. A tak jsem se ocitl. Prostě jsem se mu vyskytl v kuchyni a nejdřív si myslel, že mu to nefungovalo. Než zjistil opak, spořádal jsem mu ledničku a zjistil jsem, že mám rád klobásy. A tak jsem se stal jeho tajným a neplaceným zaměstnancem. Já tomu říkám osobní otrok, ale budiž.

Jeho firma vzrůstala a otevřel i pár nových, ale stejně se víc věnoval kouzlům. Firmy nezpustly, většinu práce odváděli manažeři a jemu jen dávali podepsat zásadní rozhodnutí. A on se do toho magického světa propadal víc a víc. Přiznávám, nesnažil jsem se mu v tom bránit - co kdyby se rozhodl si pořídit dalšího chrliče, pak bych si měl mít s kým pokecat - ale jak se dívám zpět, dochází mi, že už tehdy se trochu zcvokl. Začal si vymýšlet nová kouzla a kupodivu fungovala. Prostě génius, co se divím.

Přeskočte o pár let dopředu. Zjistíte, že firmy prodal za obnos, který by člověku na pohodu vydržel po zbytek života. Tedy, normálnímu člověku. Jemu by vydržel, i kdyby měl životní span želvy. Nepotřeboval si už kupovat jídlo; všechno si vyčarovával. Když se obtěžoval mi

naslouchat, občas koupil i něco normálního, ale bylo to zřídkakdy. I tak jsem za to byl rád, protože podle mě chutná magické jídlo jako bláto. A bláto se se starou dobrou klobásou prostě nemůže měřit. Nemám páru, jestli jemu to chutnalo taky tak, ale cpal to do sebe hodně. Jo a zmiňoval jsem se o vedlejších efektech? Ne? No, rostla mu hlava. Jakoby do výšky, natahovala se, celé jeho tělo rostlo do výšky a jeho kůže bledla, svrašťovala se, vrásnila se a rostly mu dlouhé černé ostré nehty-drápy. To si mix častého kouzlení, požívání magického jídla a celkově magický styl života vybíraly svoji daň. Obavy jsem začal mít až poté, co pomocí magie začal přestavovat svůj dům a já si uvědomil, že už pár let nebyl venku. Svěřil jsem se mu s nimi, ale nechal mi zmizet pusy. Hádám, že když se v magii zlepšuješ a máš čím dál větší a větší moc, tak to využiješ, ale stejně za to na něj můžu být nakrknutý. Alespoň jsme ale tou dobou neměli doma normální jídlo, to by byl teror.

A pak jednoho dne si pro něj přišly úřady. Nevím ani proč, ale chtěli ho vystěhovat. A to páníček samozřejmě nechtěl, vždyť měl doma tu krásnou knihovnu, kde bylo tou dobou pár stovek knih o magii a všechny jeho zápisky, tak udělal to, co by udělal každý normální člověk. Vymazal ten úřad z mapy za pomoci kouzel. Pamatuju si, že když jsem sledoval, jak mizí, běhal mi mráz po zádech. Uvnitř byli lidé a jenom jeho zničením se životy spousty dalších nesmírně zkomplikovaly. A ani se nezdál, tou dobou měl moc vymazat mnohem víc. Ale nejhorší bylo, že jeho zajímal jen ten poslední bod. Dalších pár dní nedělal nic jiného, než žasnul nad svojí silou a možnostmi. Byl z toho na větvi. Napadlo mě, že bych ho mohl profackovat a dát mu trochu reality check, ale buď by mu to přes jeho hroší kůži neprošlo, nebo by mu to bylo jedno. Spíš to druhé. Zhruba týden po vymazání se zmínil, že vymazal pár dalších míst, protože prý byla ‚nedokonalá‘. Odvětil jsem, že on, který vypadá jako sloup, má k dokonalosti taky dost daleko, ale to už byl zase ponořený do svého monologu o tom, jak je svět špatný a musí být přetvořen. To by nebylo tak zlé, ale on nic netvořil. Jen vymazával. Denně, stále větší a větší kusy map mizely. My jsme zůstali uprostřed ostrova nicoty. Evropa byla během tří týdnů ztracená, jediné, co z ní zůstalo, byl náš dům, pár uvadlých kytek kolem a nekonečná kamenná plocha. Občas jsem chodil ven, ale nebylo tam co k vidění. Nad plání byly nonstop bouřky a proháněl se tam vítr. Prolétával jsem místy, kde dřív byly ulice, ale teď tam nebylo nic. Neznal jsem lidi, ale bylo mi dost líto těch kytek. Byly fajn a voněly. A jedno uzenářství, i ten řezník byl na lidi hodný, byl dobrý v tom, co dělal a měl svou práci rád. Chudák byl v zóně, která byla vymazána jako jedna z prvních.

A jednoho dne bylo po všem. Na Zemi nezbylo nic, co by se dalo vymazat. Z planety zbyla jen pustina a uprostřed toho stůl, police a pár knih. John už dávno nepotřeboval kyslík, jíst, pít, prostě nic. Na jednu stranu jsem byl rád, že už není nic, co by zničil, a na druhou stranu smutný, protože už není nic, co by zničil. Pár dní jsem se poflakoval kolem, prolétával mezi blesky a tu a tam vylétl nad mraky, abych se mrkl na hvězdy. On tam dole mezitím něco psal. Jakmile skončil, zjistil jsem, co to je.

„Lexikon magie“ řekl mi jednoho dne. „Zápisky všeho, co se zde stalo a okolností vedoucích k tomu. Ať mohou bytosti z jiných dimenzí vidět, co se zde událo, jakmile vymažu vše, kromě této knihy.“ Zmínil jsem se o tom, že to byl cvok? Jestli vám to doteď nestačilo, tady je důkaz. A to jsem měl dost. Slevoval jsem mu už dost dlouho, ale jemu už nebylo pomoci. Tak jsem mu

vyrval tu knihu z rukou a rozletěl se do háje. On tam jenom stál a sledoval mě s napřaženou rukou.

Takže jsem vyrobil celý svět znova, se všemi lidmi, zvířaty a kytkami, co v něm byly dřív. Nikdo si z toho nic nepamatoval, takže bohužel nikdo nezjistil, že jsem hrdina. Ale co. Jediná věc, kterou jsem vymazal, byl John, ale podle mě mu to moc nevadilo. Svět je nyní bez poskvrnky a stejný jako předtím. Tedy, skoro. Je tu teď víc uzenářství.